

— Ехъ, Слънчо, думамъ ти да ми ги предадешъ. Нѣма ли кой да ги мѣмри, надигатъ глава. Излизатъ една по една. Нѣкои чакъ посрѣдъ нощъ — сякашъ сж царкини.

Чула ги кукумявката и рекла на Слънчо:

— Иди на оная планина. Звездитѣ сж затворени тамъ въ пещерата.

Слънчо отишълъ. Отмахналъ голѣмия камъкъ, що затискалъ вратата на пещерата и намѣрилъ звездитѣ вжтре, сгушени една до друга.

— Какво търсите тука? — запиталъ ги Слънчо.

— Вѣтърътъ ни затвори!

— Защо? Да не сте го ядосали?

Обадила се най-малката звездичка: — Ахъ, Слънчо, азъ чухъ. Вечерницата рече на вѣтъра: „Стига си духалъ. Не ме оставяшъ спокойно да трептя. Ти си най-лошъ и хората бѣгатъ отъ тебе като отъ чума“. А тя — Вечерницата казва, че била най-хубава въ свѣта. И отъ тебе била по-хубава.

И друга звездичка се обадила:

— Така бѣше. Голѣмитѣ започнаха да му се смѣятъ. Тогава вѣтърътъ се разсърди и като задуха, . . . набута ни всички въ тая дупка!

— Хайде сега излизайте! Всички сте хубави, като си гледате работата. Отъ сега нататъка ще слушате месечинката.

Звездитѣ се измѣкнали една по една. Слънчо останалъ. Скрилъ се задъ една скала. Отъ далече се зачуло:

— Ф-и-ю-ю! Ф-и-ю-ю . . .

Задалъ се вѣтърътъ. Свивалъ дърветата ѝ две, търкалялъ камъни, дигалъ прахъ и пепель. Спрѣлъ се предъ пещерята.

— Избѣгали! . . . Ей сегичка пакъ ще ги натѣпча вжтре. Да видимъ, кой е лошъ.

И се разпѣрилъ.

Слънчо изкочилъ. Вѣтърътъ се уплашилъ и се свилъ.

— Кого ще затваряшъ? — викналъ Слънчо. — Хайде сега ти вжтре.